Р Е Ш Е Н И Е
№ 45577

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов
Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9303** по описа за **2026** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Директор на дирекция „Инспекция по труда“ С., срещу Решение № 2150/16.06.2026 г., постановено по АНД № 6472/2026 г. на Софийския районен съд (СРС), с което е отменено наказателно постановление № 22-2600094 от 01.04.2026 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 800 /осемстотин/ евро, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.
С жалбата се твърди, че съдебното решение е неправилно, тъй като материалният закон е приложен неправилно- касационно основание по чл. 348, ал.2, вр. ал.1 т.1 от НПК. Посочва се, че предписанието е дадено с протокол от 10. 10.2025г. със срок за изпълнение – 06.11.2025г. П. не е било обжалвано в срок и съответно е влязло в сила, като в същото време не е изпълнено в определения от контролните органи срок – 06.11.2025г.Гражданското дело е заведено на 24.02. 2026г. от работника, тоест след издаване, влизане в сила и неизпълнение от ФЮЖЪН И.“ ЕООД задължителното предписание. Фактът на извършено от страна на дружеството административно нарушение по чл. 415 ал.1 от КТ не може да се промени от последващото гражданско дело и издаден изпълнителен иск. Само при наличие на влязло в сила, преди издаване на наказателното постановление, съдебно решение, с което със сила на присъдено нещо е установено, че дружеството – работодател не дължи спорното обезщетение, възможността за ангажирането на административнонаказателната му отговорност ще бъде изключена. В случая не била налице

хипотезата на чл.404, ал.4 от КТ, като с представения пред СРС изпълнителен лист не се признава недължимост на обезщетението, а напротив с него се сочела дължимост на сумата, за която е дадено предписанието. С оглед това се иска АССГ да отмени решението на СРС и да потвърди НП.
В съдебно заседание касаторът- Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. , редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт К., която поддържа жалбата по изложените в същата съображения.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Ответникът по касация „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД , редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат Неврокопски, който оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.Излага теза за нарушаване на принципа ne bis in idem.Претендира разноски. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.
Административен съд София град, VIII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна. Обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо, но е неправилно. Съображенията са следните:
С обжалваното Решение № 2150/16.06.2026 г., постановено по АНД № 6472/2026 г. СРС е отменил наказателно постановление № 22-2600094 от 01.04.2026 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 800 /осемстотин/ евро, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.
От фактическа страна е установено, че при проверка на документи, представени от „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, извършена в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. в периода от 10. 10.2025 г. до 22.01.2026 г. във връзка със спазване на трудовото законодателство, проверяващите установили, че ФЮЖЪН И.“ ЕООД, в качеството си на работодател, не е изпълнило даденото му задължително предписание под № 16 (необжалвано) от връчения на 10. 10.2025 г. протокол, а именно: „да изплати начисленото във фиш за месец март 2025 г. обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие на П. С. Р., съгласно чл.221, ал.1 от КТ, вр. чл.228, ал.3 от КТ". Констатирано било неизпълнение на това предписание, тъй като работодателят не бил изплатил на посочения служител начисленото във фиша за месец март 2025 г. обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие, съгласно чл.221, ал.1 от КТ. Срокът за изпълнение на даденото задължително предписание бил изтекъл на 06.11.2025 г., поради което нарушението било извършено на 07.11.2025 г., а до приключване на проверката на 22.01.2026 г. не били представени доказателства за изплащане на обезщетението на цитираното лице за посочения месец март на 2025 година. На 04.02.2026 г. срещу „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД бил съставен акт за установяване на административно нарушение, което било квалифицирано по чл.415, ал.1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на представител на дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели на неговото съставяне. На 24.02.2026 г. служителят П. С. Р. завел гражданско дело в РС-Плевен срещу „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД за заплащане на дължими му трудови възнаграждения и обезщетения, сред които и процесното обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие, съгласно чл.221, ал.1 от КТ, начислено във фиша за месец март 2025 г. По заявлението било образувано гр. дело № 464/2026 г. по описа на РС-Плевен, XIII-ти граждански състав. По гражданското дело било постановено Определение № 1071 от 05.03.2026

г., което влязло в законна сила и въз основа на което в полза на заявителя П. С. Р. бил издаден изпълнителен лист срещу длъжника „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, включително и за процесното обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие, съгласно чл.221, ал.1 от КТ, начислено във фиша за месец март 2025 г., като до длъжника била изпратена покана за доброволно изпълнение.На 01.04.2026 г. и въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение, АНО издал обжалваното в настоящото производство наказателно постановление № 22-2600094 от 01.04.2026 г., с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 800 евро, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.
СРС е правилно е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН за съставяне на акта и издаване на НП.
Неправилно обаче районният съд е приел, че „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД не е имало задължение да изпълни предписанието и този въпрос следва да бъде решен единствено от гражданския съд.В тази връзка СРС е приел, че на 24.02.2026 г. служителят П. С. Р. завел гр. дело № 464/2026 г. по описа на РС-Плевен, XIII-ти граждански състав. По гражданското дело е било постановено Определение № 1071 от 05.03.2026 г., което е влязло в законна сила и въз основа на което в полза на П. С. Р. е бил издаден изпълнителен лист срещу длъжника „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, включително и за процесното обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие, съгласно чл.221, ал.1 от КТ, начислено във фиша за месец март 2025 г., като до длъжника е била изпратена покана за доброволно изпълнение. След като предписанието е дадено, изискването да не е предявен иск пред съда, било изключващо основание предписанието да бъде изпълнено, от което следвал извод за незаконосъобразно ангажиране на отговорността на юридическото лице, което е станало след предявяване на иска за заплащане на обезщетението пред гражданския съд. Според СРС след предявяването на иска с предмет обезщетението по т.16 от процесното предписание, то работодателят вече не е имал задължение да изпълни предписанието и този въпрос следва да бъде решен единствено от гражданския съд, тъй като може да се стигне до хипотеза, при която работодателят да изплати обезщетението, изпълнявайки даденото предписание, а съдът да отхвърли иска на служителя.
Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 12 от Кодекса на труда (КТ), за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.
Съобразно чл. 404 , ал.3 от КТ, когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. По силата

на чл. 404 ал. 4 от КТ, когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда.
Съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.
Доколкото, според установеното от СРС, гражданското дело е заведено но 24.02.2026г., т.е. след издаване, влизане в сила и неизпълнение на предписанието, нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ е налице. Последващото гражданско дело би имало значение в хипотезата на чл. 404, ал. 4 от КТ. По аргумент от разпоредбата на чл. 404, ал. 4 във връзка с ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 12 от КТ, когато за изплащане на трудови възнаграждения и/или на обезщетения при прекратяване на трудовия договор е дадено задължително предписание, което противоречи на влязло в сила решение на съда по същия въпрос, разрешен по иск на работника срещу работодателя, на изпълнение подежи съдебното решение. В контекста на тази нормативна регламентация се налага извод, че последвалото съдебно решение следва да отрича възникването на задължението за плащане, чието изпълнение е разпоредено с принудителната мярка (задължително предписание по чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ), съответно главния обективен елемент на административнонаказателния състав на чл. 415, ал. 1 от КТ - съставомерното бездействие. В такава хипотеза меродавно е съдебното решение, с което административнонаказващият орган ще следва да се съобрази при преценката за ангажирането на административнонаказателната отговорност. В случая такова влязло в сила съдебно решение на родово компетентния граждански съд не е налице. СРС е установил, че по гр. дело № 464/2026 г. по описа на РС-Плевен, XIII-ти граждански състав е било постановено Определение № 1071 от 05.03.2026 г. и е бил издаден изпълнителен лист срещу длъжника „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, включително и за процесното обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие, съгласно чл.221, ал.1 от КТ, начислено във фиша за месец март 2025 г.
Доводите на ответника по касация визират нарушение на принципа ne bis in idem, тъй като според него срещу дружеството са издадени 12 НП за едно и също нарушение. В тази връзка следва да се разясни, че забраната за повторно съдене и наказване на едно и също лице за същото деяние - ne bis in idem, е основен принцип, чиято цел е да не се допусне повторението на наказателни процедури, които са приключили с влязъл в сила акт. Закрилата на принципа действа от момента на влизане в сила на първото решение, а от началото на новото преследване, когато деецът вече е „съществено засегнат” от дейността на властите, възниква състояние на нарушение на правилото. Принципът ne bis in idem препятства повторението на наказателно производство, приключило с окончателно решение. Съответно признаците за преценка дали едно производство е наказателно са известни като критерии „Е.” - 1) квалификация на деянието по националното право; 2) характер и естество на нарушението; 3) вид и тежест на предвиденото наказание („суровост на възможното наказание”). Относно понятието за същото деяние, от значение е изведеният от СЕС критерий за приложение на принципа ne bis in idem - тъждеството на деянието („историческият акт”), разбирано като съвкупност от неразривно свързани помежду си факти, независимо от правната му квалификация или от защитавания правен интерес. Според СЕС отправната точка за преценка на понятието дали се касае за „същото деяние” е „конкретното незаконно поведение”, „идентичността на фактическите актове”. По делата Van E. C-436/04 (решение от 9 март 2006 г.), G. and others C-467/ 04 (решение от 28 септември 2006 г.), J. L. Van S. C-150/05 (решение от 28 септември 2006 г.), G. and B., съединени дела C-187/01 и C-385/01 (решение от 11 февруари 2003

г.) е приета тезата, че приложението на правилото ne bis in idem не се изключва заради различия в правната квалификация на едно и също деяние или с оглед критерия „тъждество на защитения правен интерес”, който може и да не е еднакъв. В случая всяко задължително предписание, макар и материализирано в общ протокол, има самостоятелен предмет, адресатно съдържание и конкретно изпълняемо задължение. В случая предписание № 16 е дружеството „да изплати начисленото във фиш за месец март 2025 г. обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие на П. С. Р., съгласно чл.221, ал.1 от КТ, вр. чл.228, ал.3 от КТ". Издадените наказателни постановления не са за едно и също нарушение. Те са издадени за неизпълнение на различни предписания дадени за предотвратяване и преустановяване на различни нарушения на трудовото законодателство. Нормата на чл. 18 от ЗАНН изрично предвижда, че когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Поради това се касае за системно неспазване на трудовото законодателство от дружеството касатор, а не за нарушение на принципа ne bis in idem.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ определя като административно нарушение бездействието на съответното лице, спрямо което е дадено задължително предписание. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно - наказващият орган е ангажирал административно - наказателната му отговорност, а СРС като е отменил издаденото НП е постановил неправилно решение, подлежащо на отмяна.

С оглед изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди такова по реда на чл.63д,ал.5 от ЗАНН - в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В чл. 37,ал.1 от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП, а като в чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ и посочено, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 130 до 190 лева, като в полза на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро за настоящата инстанция и 66,47 евро по а.н.д.№6472/2026г. на СРС

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, VIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 2150/16.06.2026 г., постановено по АНД № 6472/2026 г. на Софийския районен съд И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-2600094 от 01.04.2026 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 800 /осемстотин/ евро, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА ФЮЖЪН И.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Директор на дирекция „Инспекция по труда“- С., сумата от 66,47 евро – юрисконсултско възнаграждение за касационно производство, както и сумата от 66,47 евро – юрисконсултско възнаграждение по анд № 6472/2026 г. на СРС.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: